

Velmi dobře popsáno, co vše předcházelo konfliktu na Ukrajině...

Také tam nesouhlasím se vším, protože to je týden staré (z 15.03.2022), ale stojí to za přečtení, je to velmi dobrý kámen do mozaiky událostí i chápání

Zdroj originál:

https://zeitgeschehen-im-fokus.ch/de/newspaper-ausgabe/nr-4-vom-15-maerz-2022.html?fbclid=IwAR2YGqBnXzPwGNuoA-MkfmWuBVo5dzcdILlU0aAFhBTnCukOBJ_p7oLPgQg#article_1306

Monitoring OBSE na Ukrajině i před válkou :

[https://www.osce.org/ukraine-smm/reports?page=4&solrsort_field=score&solrsort_order=desc&rows=10&date_from\[date\]=14.02.2022&date_to\[date\]=18.02.2022&im_taxonomy_vid_22&op=Apply%20Filters&form_build_id=form-3051b4b873bd75c3f6187a5a28bd1675&form_id=osce_search_form_advanced_search&keys&fbclid=IwAR1t5M3OWtE4euPjVhic97QzGP9_RVorN2KfUb-Yz22IEAIICCMnVVGWxPA](https://www.osce.org/ukraine-smm/reports?page=4&solrsort_field=score&solrsort_order=desc&rows=10&date_from[date]=14.02.2022&date_to[date]=18.02.2022&im_taxonomy_vid_22&op=Apply%20Filters&form_build_id=form-3051b4b873bd75c3f6187a5a28bd1675&form_id=osce_search_form_advanced_search&keys&fbclid=IwAR1t5M3OWtE4euPjVhic97QzGP9_RVorN2KfUb-Yz22IEAIICCMnVVGWxPA)

Předmluva:

Můj kmen je západní demokracie

Ale když Zelenskyj veřejně hrozí třetí světovou válkou, chci vědět proč a za co budu muset narukovat.

Proto vyhledávám i názory, které bych možná komplexně nepodepsal, ale jsou v nich určité skutečnosti, které považuji za zajímavé a možná i nutné k pochopení konfliktu a tvorbě samotného vlastního názoru. Vycházím z přesvědčení, že musím slyšet i názory, se kterými možná zcela nesouzním, ale jsou nutné k tvorbě mých názorů.

Ve švýcarském časopisu Zeitgeschehen im Focus (ZIF) vyšel 15.3. rozhovor s Jacquese Baudem (JB). Otisklo ho i jedno české médium. Je to delší a něco na čtení, ale zajímavé.

Jacques Baud má magisterský titul v oboru ekonometrie a postgraduální titul v oboru mezinárodní bezpečnosti na Institutu mezinárodních vztahů v Ženevě a byl plukovníkem švýcarské armády. Pracoval pro švýcarskou strategickou zpravodajskou službu a byl poradcem pro bezpečnost uprchlických táborů ve východním Zairu během války ve Rwandě (UNHCR-Zaire/Congo, 1995-1996). Pracoval pro DPKO (Department of Peacekeeping Operations) OSN v New Yorku (1997-99), založil Mezinárodní centrum pro humanitární odminování v Ženevě (CIGHD) a Informační systém pro řízení odminování (IMSMA). Podílel se na zavedení koncepce zpravodajství v mírových operacích OSN a vedl první integrované Společné analytické centrum OSN (JMAC) v Súdánu (2005-2006). Byl vedoucím oddělení mírové politiky a doktrín Odboru mírových operací OSN v New Yorku (2009-2011) a Skupiny expertů OSN pro reformu bezpečnostního sektoru a právního státu, pracoval v NATO a je autorem několika knih o zpravodajství, asymetrickém válčení, terorismu a dezinformacích.

Mnozí si myslí, že je konspiratik a příznivce Ruska - WIKI: Podle novináře Antoina Hasdaye, který publikoval v Conspiracy Watch, rozhovor, který Jacques Baud poskytl RT France, "splňuje všechny znaky geopolitické konspirace". Baud, kterého občas

zvou mainstreamová média, se objevil také v krajně pravicové internetové televizi TV Libertés a dříve také v RT France.

To mi přesto nevadí, protože časopis Zeitgeschehen im Focus je poměrně zajímavý časopis s rozhovory se zajímavými lidmi (dle mé rešerše). Originál rozhovoru, Reporty OBSE z období, o kterém mluvím, přidám do komentáře. Názor si formujte sami.

Rozhovor:

ZIF: pane Baude, znáte region, kde se v současné době válčí. Jaké závěry jste vyvodil z posledních dnů a jak k tomu mohlo dojít?

JB: Region, o kterém mluvíme, znám velmi dobře. Pracoval jsem pro FDFA (švýcarské federální ministerstvo zahraničních věcí) a jeho jménem jsem byl pět let vyslán do NATO v rámci boje proti šíření ručních palných zbraní. Po roce 2014 jsem dohlížel na projekty na Ukrajině. To znamená, že Rusko znám velmi dobře díky své bývalé práci ve zpravodajských službách, NATO, Ukrajině a s tím souvisejícím prostředím. Mluvím rusky a mám přístup k dokumentům, do kterých na Západě nahlíží jen málokdo.

ZIF: Jste odborníkem na situaci na Ukrajině a v jejím okolí. Vaše profesní činnost vás přivedla do současné krizové oblasti. Jak vnímáte to, co se děje?

JB: Je to šílené, dalo by se říci, že je to skutečná hysterie. Co mě zaráží a co mi hodně vadí, je, že se nikdo neptá, proč Rusové provedli invazi. Nikdo nebude obhajovat válku, rozhodně ne já. Jako bývalý šéf "mírové politiky a doktríny" Oddělení mírových operací OSN v New Yorku si však vždy kladu otázku: Jak jsme se dostali k tomu, že se vede válka?

ZIF: Co bylo vaším úkolem?

JB: Měli jsme prozkoumat, jak dochází k válkám, jaké prvky vedou k míru a co lze udělat, aby se zabránilo obětem nebo jak válce zabránit. Pokud nechápete, jak k válce dochází, nemůžete najít řešení. Jsme přesně v této situaci. Každá země uvaluje na Rusko své vlastní sankce a vy dobře víte, že to nikam nevede. Zvláště mě šokovalo prohlášení francouzského ministra hospodářství, že chtějí zničit ruskou ekonomiku s cílem, aby ruský lid trpěl. To je výrok, který mě pobuřuje.

ZIF: Jak hodnotíte útok Rusů?

JB: Když jeden stát napadne druhý, je to v rozporu s mezinárodním právem. Měli bychom se však podívat i na jeho pozadí. Především je třeba jasně říci, že Putin není blázen ani neztratil kontakt s realitou. Je to člověk velmi metodický, systematický, jinými slovy velmi ruský. Věřím, že si je vědom důsledků svého jednání na Ukrajině. Usoudil - zřejmě správně - že ať už provede "malou" operaci na ochranu obyvatelstva Donbasu, nebo "masivní" operaci ve prospěch národních zájmů Ruska a obyvatel Donbasu, důsledky budou stejné. Poté se rozhodl pro maximální řešení.

ZIF: Jaký je podle vás cíl?

JB: Rozhodně není namířena proti ukrajinskému obyvatelstvu. Putin to říká opakovaně. Můžete to vidět i na faktech. Rusko stále dodává plyn na Ukrajinu. Rusové tomu nezabránili. Nevypnuli internet. Nezničili elektrárny ani vodovod. Samozřejmě existují určité oblasti, kde se bojuje. Ale například v bývalé Jugoslávii, Iráku nebo dokonce v Libyi vidíte zcela odlišný přístup Američanů. Když na ně západní země zaútočily, nejprve zničily dodávky elektřiny a vody a celou infrastrukturu.

ZIF: Proč Západ jedná tímto způsobem?

JB: Přístup západních zemí - je zajímavé to vidět i z hlediska operační doktríny - je poháněn myšlenkou, že když zničíte infrastrukturu, obyvatelstvo se vzbouří proti nepopulárnímu diktátorovi a vy se ho tak zbavíte. Taková byla i strategie za druhé světové války, kdy byla bombardována německá města jako Kolín nad Rýnem, Berlín, Hamburk, Drážďany atd. Zaměřili se přímo na civilní obyvatelstvo, aby došlo k povstání. Vláda ztratí svou moc v důsledku povstání a vy vyhrajete válku, aniž byste ohrozili vlastní vojáky. To je teorie.

ZIF: Jaký je ruský přístup?

JB: Je to úplně jiné. Svůj cíl jasně oznámili. Chtějí "demilitarizaci" a "denacifikaci". Pokud poctivě sledujete zpravodajství, přesně to dělají. Válka je samozřejmě válka a bohužel v ní vždycky dojde k úmrtí, ale je zajímavé sledovat, co říkají čísla. V pátek (4. března) OSN zhodnotila situaci. Podle ní bylo zabito 265 ukrajinských civilistů. Večer ruské ministerstvo obrany uvedlo, že počet mrtvých vojáků je 498. To znamená, že mezi ruskými vojáky je více obětí než mezi civilisty na ukrajinské straně. Pokud to nyní srovnáte s Irákem nebo Libyí, pak je to přesně naopak než v případě západní války.

ZIF: To je v rozporu s tím, jak je to líčeno na Západě?

JB: Ano, v našich médiích se vykresluje, že by Rusové všechno zničili, ale to samozřejmě není pravda. Znepokojuje mě také líčení v našich médiích, že se Putin náhle rozhodl zaútočit na Ukrajinu a dobýt ji. USA několik měsíců varovaly, že dojde k překvapivému útoku, ale nic se nestalo. Mimochodem, zpravodajské služby a ukrajinské vedení americká prohlášení opakovaně popřely. Když se podíváte na vojenské zprávy a přípravy, vidíte to docela jasně: Putin neměl v úmyslu zaútočit na Ukrajinu až do poloviny února.

ZIF: Proč se to změnilo? Co se stalo?

JB: Musíte o tom něco vědět, jinak to nepochopíte. *Dne 24. března 2021 vydal ukrajinský prezident Zelenskyj dekret, že hodlá znovu dobýt Krym.* Poté začal přesouvat ukrajinskou armádu na jih a jihovýchod, směrem k Donbasu. Již rok tak máme na jižní hranici Ukrajiny trvalé posilování armády. To vysvětluje, proč na konci února nebyly na rusko-ukrajinské hranici žádné ukrajinské jednotky. Zelenskyj vždy zastával stanovisko, že Rusové na Ukrajinu nezaútočí. To opakovaně potvrdil i ukrajinský ministr obrany. Stejně tak šéf ukrajinské bezpečnostní rady v prosinci a v lednu potvrdil, že neexistují žádné známky ruského útoku na Ukrajinu.

ZIF: Byl to trik?

JB: Ne, to řekli několikrát a jsem si jistý, že Putin, který to mimochodem také opakovaně řekl, nechtěl zaútočit. Zřejmě na něj byl vyvíjen tlak ze strany USA. USA mají na Ukrajině samotné jen malý zájem. V tomto okamžiku chtěli zvýšit tlak na Německo, aby zastavilo Nord Stream II. Chtěli, aby Ukrajina vyprovokovala Rusko, a pokud by Rusko zareagovalo, byl by Nord Stream II uložen k ledu. Takový scénář byl naznačen při příležitosti návštěvy Olafa Scholze ve Washingtonu a Scholz s ním zjevně nechtěl souhlasit. To není jen můj názor, ale i Američanů, kteří to tak vidí: Cílem je Nord stream II a nesmíme zapomínat, že Nord Stream II byl vybudován na žádost Němců. V zásadě se jedná o německý projekt. Protože Německo potřebuje více plynu, aby dosáhlo svých cílů v oblasti energetiky a klimatu.

ZIF: Proč na to USA tlačily?

JB: Od druhé světové války bylo vždy politikou USA zabránit Německu a Rusku nebo SSSR v užší spolupráci. A to i přesto, že Němci mají z Rusů historický strach. Jedná

se však o dvě největší evropské mocnosti. Mezi Německem a Ruskem vždy historicky existovaly hospodářské vztahy. USA se tomu vždy snažily zabránit. Nesmíme zapomínat, že v případě jaderné války by se bojištěm stala Evropa. To znamená, že v takovém případě by se zájmy Evropy a Spojených států nemusely nutně shodovat. To vysvětluje, proč Sovětský svaz v 80. letech podporoval pacifistická hnutí v Německu. Užší vztahy mezi Německem a Ruskem by učinily americkou jadernou strategii zbytečnou.

ZIF: USA vždy kritizovaly energetickou závislost?

JB: Je ironické, že USA kritizují energetickou závislost Německa nebo Evropy na Rusku. Rusko je druhým největším dodavatelem ropy do USA (poznámka - byli třetí). USA nakupují ropu především z Kanady, dále z Ruska, následuje Mexiko a Saúdská Arábie. To znamená, že USA jsou závislé na Rusku. To platí například i pro raketové motory. To USA nevadí. USA však vadí, že Evropané jsou závislí na Rusku. Během studené války Rusko, tedy Sovětský svaz, vždy dodržovalo všechny smlouvy o dodávkách plynu. Ruský způsob myšlení je v tomto ohledu velmi podobný švýcarskému. Rusko dodržuje zákony, cítí se být vázáno pravidly jako Švýcarsko. Jste emocionální, ale platí pro vás pravidla a vy je prosazujete. Během studené války Sovětský svaz nikdy nespojoval ekonomiku s politikou. Spor na Ukrajině je čistě politickým sporem.

ZIF: Svou roli zde hraje i Brzezinského teorie, že Ukrajina je klíčem k ovládnutí Asie?

JB: Brzeziński byl jistě velký myslitel a stále ovlivňuje strategické myšlení USA. Ale nemyslím si, že tento aspekt je pro tuto krizi tak zásadní. Ukrajina je jistě důležitá. Otázka, kdo ovládá nebo kontroluje Ukrajinu, však není ústřední. Rusové nesledují cíl ovládnout Ukrajinu. Problémem Ruska s Ukrajinou je stejně jako u jiných zemí vojenská strategie.

ZIF: Co to znamená?

JB: V celé diskusi, která se v současné době všude vede, se opomíjejí zásadní věci. Jistě, lidé mluví o jaderných zbraních, ale je to jako ve filmu. Skutečnost je poněkud jiná. Rusové chtějí, aby se NATO a Rusko od sebe vzdálily. Základním prvkem NATO je jaderná síla USA. To je podstata NATO. Když jsem pracoval v NATO, Jens Stoltenberg - to už byl můj šéf - vždycky říkal: "NATO je jaderná velmoc". Dnes, když USA nasazují raketové systémy v Polsku a Rumunsku, jde o takzvané systémy MK-41.

ZIF: Jsou to obranné zbraně?

JB: USA samozřejmě tvrdí, že jsou čistě obranné. Z těchto odpalovacích ramp můžete skutečně vypustit obranné rakety. Stejným systémem však můžete odpálit i jaderné střely. Tyto rampy jsou vzdálené několik minut od Moskvy. Pokud se v situaci zvýšeného napětí v Evropě něco stane a Rusové si ze satelitních snímků všimnou, že na odpalovacích rampách je aktivita a něco se připravuje, budou čekat, až budou případně odpáleny jaderné rakety směrem na Moskvu?

ZIF: Pravděpodobně ne...

JB: ...samozřejmě ne. Okamžitě by zahájili preventivní útok. Celá situace vyvrcholila poté, co USA odstoupily od smlouvy ABM [Smlouva o omezení systémů protiraketové obrany]. Podle Smlouvy o protiraketové obraně nemohli takový systém v Evropě rozmístit. Při konfrontaci vždy potřebujete určitý reakční čas. Už jen proto, že by mohlo dojít k chybám. Něco podobného jsme měli za studené války. Čím větší je vzdálenost od stanovišť, tím více času máte na reakci. Pokud jsou rakety umístěny

příliš blízko ruského území, není v případě útoku čas na reakci a hrozí, že se mnohem rychleji dostanete do jaderné války. To se týká všech okolních zemí. Rusové si to samozřejmě uvědomili a na tomto základě založili Varšavskou smlouvu.

ZIF: Nejdřív tu bylo NATO...

JB: NATO bylo založeno v roce 1949 a Varšavská smlouva o šest let později. Důvodem bylo přezbrojení SRN a její přijetí do NATO v roce 1955. Pokud se podíváte na mapu z roku 1949, uvidíte velmi velký rozdíl mezi jadernou mocností NATO a SSSR. S tím, jak se NATO díky přistoupení Německa posunulo dále k ruským hranicím, vytvořilo Rusko Varšavskou smlouvu. Všechny východoevropské státy již byly komunistické a KS byla ve všech zemích velmi silná. Téměř horší než v SSSR. SSSR chtěl mít kolem sebe bezpečnostní pás, a proto vytvořil Varšavskou smlouvu. Chtěla si zajistit zástěru, aby mohla co nejdéle vést konvenční válku. To byl záměr: zůstat co nejdéle v konvenční sféře a nevstupovat přímo do jaderné.

ZIF: Je tomu tak i dnes?

JB: Po skončení studené války se na jaderné zbrojení poněkud zapomnělo. Bezpečnost už nebyla otázkou jaderných zbraní. Válka v Iráku a Afghánistánu byly války s konvenčními zbraněmi a jaderný rozměr se poněkud ztratil z dohledu. Ale Rusové na to nezapomněli. Uvažují velmi strategicky. V té době jsem navštívil generální štáb v Moskvě na Vorošilovské akademii. Tam jste mohli vidět, jak lidé přemýšlejí. Uvažují strategicky, tak, jak by se mělo uvažovat v době války.

ZIF: Vidíte to dnes?

JB: To je dnes velmi dobře vidět. Putinovi lidé uvažují strategicky. Existuje strategické, operativní a taktické myšlení. Západní země, jak jsme viděli v Afghánistánu nebo Iráku, nemají žádnou strategii. Přesně tento problém mají Francouzi v Mali. Mali nyní požaduje, aby opustili zemi, protože Francouzi zabíjejí lidi bez strategie a bez cíle. S Rusy je to úplně jinak, ti uvažují strategicky. Mají svůj cíl. Stejně je to s Putinem.

ZIF: Naše média neustále informují o tom, že Putin zapojil do hry jaderné zbraně.

Slyšeli jste to také?

JB: Ano, Vladimir Putin 27. února uvedl své jaderné síly do stavu pohotovosti 1. stupně. Ale to je jen polovina příběhu. Ve dnech 11.-12. února se v Mnichově konala bezpečnostní konference. Zelensky byl u toho. Vyjádřil se, že chce získat jaderné zbraně. To bylo interpretováno jako potenciální hrozba. V Kremlu se samozřejmě rozsvítilo červené světlo. Abyste to pochopili, musíte mít na paměti Budapeštskou dohodu z roku 1994. Šlo o zničení jaderných raket v bývalých sovětských republikách a ponechání jaderné velmoci pouze Ruska. Ukrajina také předala Rusku jaderné zbraně a Rusko na oplátku ujistilo o nedotknutelnosti svých hranic. Když se Krym v roce 2014 vrátil k Rusku, Ukrajina prohlásila, že už nebude dodržovat ani dohodu z roku 1994.

ZIF: Zpět k jaderným zbraním. Co Putin skutečně řekl?

JB: Pokud by Zelenskyj chtěl zpět jaderné zbraně, byla by to pro Putina jistě nepřijatelná cesta. Když máte jaderné zbraně přímo na hranicích, máte jen velmi málo času na varování. Po Macronově návštěvě se konala tisková konference a Putin na ní jednoznačně řekl, že pokud by vzdálenost mezi NATO a Ruskem byla příliš malá, mohlo by to nechtěně vést ke komplikacím. Rozhodujícím prvkem však byl začátek války proti Ukrajině, kdy francouzský ministr zahraničí pohrozil Putinovi zdůrazněním, že NATO je jaderná velmoc. Putin na to zareagoval a uvedl své jaderné

síly do počáteční pohotovosti. Tisk se o tom samozřejmě nezmínil. Putin je realista, je přizemní a cílevědomý.

ZIF: Co vedlo Putina k tomu, aby nyní vojensky zasáhl?

JB: Dne 24. března 2021 vydal Zelenskyj dekret, že Krym znovu dobude. Připravil se na to. Zda to byl jeho záměr, nebo jen politický manévr, nevíme. Viděli jsme však, že masivně posílil ukrajinskou armádu v Donbasu a na jihu ji shromáždil směrem ke Krymu. Rusové si toho samozřejmě všimli. Zároveň NATO loni v dubnu uskutečnilo velmi rozsáhlé manévry mezi Baltským a Černým mořem. To Rusy pochopitelně zaskočilo. Na znamení své přítomnosti uspořádali v jižním vojenském okruhu cvičení. Poté se situace uklidnila a v září Rusko uspořádalo dlouho plánované cvičení "Zapad 21". Tato cvičení se konají každé čtyři roky. Na konci manévru zůstaly některé jednotky poblíž Běloruska. Jednalo se o vojáky z Východního vojenského okruhu. Většinou tam byl ponechán materiál, protože na začátek letošního roku byly plánovány velké manévry s Běloruskem.

ZIF: Jak na to reagoval Západ?

JB: Evropa a především USA si to vyložily jako posílení útočných kapacit proti Ukrajině. Nezávislí vojenští experti, ale i šéf ukrajinské bezpečnostní rady uvedli, že žádné přípravy na válku neprobíhají. Rusko ponechalo materiál z říjnového cvičení s Běloruskem - to nebylo plánováno pro útok. Takzvaní západní vojenští experti, zejména z Francie, to okamžitě označili za přípravu na válku a z Putina udělali šíleného diktátora. To je celý vývoj, který probíhal od konce října 2021 do začátku letošního roku. Komunikace USA a Ukrajiny v této otázce byla velmi rozporuplná. Jeden mluvil o plánovaném útoku, druhý ho popřel. Bylo to neustálé "tam a zpátky" ve smyslu "ano" a "ne".

ZIF: Co se stalo v únoru?

JB: Koncem ledna se situace zřejmě změnila a zdá se, že USA se Zelenským promluvily, protože pak došlo ke změně. Od začátku února USA neustále tvrdily, že se Rusové chystají zaútočit. Šíří scénáře útoku. Antony Blinken například vystoupil před Radou bezpečnosti OSN a vysvětlil, jak by ruský útok probíhal. Řekl, že to ví od zpravodajských služeb. Připomíná to situaci z let 2002/2003 před útokem na Irák. I zde se údajně vycházelo z analýzy zpravodajských služeb. Ani to tehdy nebyla pravda. CIA totiž nebyla přesvědčena o přítomnosti zbraní hromadného ničení v Iráku. Rumsfeld se tedy nespolehl na CIA, ale na malou důvěrnou skupinu na ministerstvu obrany, která byla vytvořena speciálně pro tuto situaci, aby obešla analýzy CIA.

ZIF: Odkud se dnes berou informace?

JB: V souvislosti s Ukrajinou udělal Blinken přesně totéž. Dá se to poznat podle toho, že se k tomu nikdo ze CIA nevyjádřil. Američtí analytici si všimli, že zpravodajské služby se v této souvislosti neprojeví. Vše, co nám Blinken řekl, pocházelo od skupiny, kterou sám svolal v rámci svého oddělení - takzvaného Tygřího týmu. Tyto scénáře, které nám byly předloženy, nepocházejí od zpravodajských služeb. Takzvaní odborníci si vymysleli určitý scénář s politickou agendou. Tak vznikla fáma, že se Rusové chystají zaútočit. Joe Biden tedy řekl, že věděl, že Rusové 16. února zaútočí. Na otázku, jak to ví, odpověděl, že USA mají dobré zpravodajské schopnosti. O CIA ani o Národní zpravodajské službě se nezmínil.

ZIF: Stalo se něco 16. února?

JB: Ano, v tento den jsme svědky extrémního nárůstu porušování příměří ze strany ukrajinské armády podél linie příměří, takzvané kontaktní linie. K porušování

pravidel docházelo s přestávkami posledních osm let, ale od 12. února jsme zaznamenali extrémní nárůst výbuchů, zejména v Doněcké a Luganské oblasti. To je známo jen proto, že vše zaznamenala mise OBSE v Donbasu. Tyto protokoly si můžete přečíst v "Denních zprávách" OBSE.

ZIF: Čeho tím chtěla ukrajinská armáda dosáhnout?

JB: Byl to jistě začátek ofenzívy proti Donbasu. Jak dělostřelecká palba sílila, úřady obou republik začaly evakuovat civilní obyvatelstvo a převážet je do Ruska. Sergej Lavrov v rozhovoru hovořil o 100 000 uprchlících. V Rusku lidé viděli známky rozsáhlé operace.

ZIF: Jaké byly následky?

JB: Tato akce ukrajinské armády v podstatě vše spustila. V tu chvíli bylo Putinovi jasné, že Ukrajina chce provést ofenzivu proti oběma republikám. Dne 15. února přijal ruský parlament, Duma, rezoluci, v níž navrhl uznat obě republiky. Putin na to nejprve nereagoval, ale když útoky sílily, rozhodl se 21. února požadavek parlamentní rezoluce realizovat.

ZIF: Proč Putin k tomuto kroku přistoupil?

JB: V této situaci neměl příliš na výběr, protože ruské obyvatelstvo by těžko pochopilo, kdyby neudělal nic pro ochranu obyvatelstva ruského původu v Donbasu. Putinovi bylo jasné, že pokud zareaguje a zasáhne, Západ odpoví masivními sankcemi bez ohledu na to, zda pomůže pouze republikám, nebo zaútočí na celou Ukrajinu. Jako první krok uznal nezávislost obou republik. Téhož dne uzavřel dohodu o přátelství a spolupráci s oběma republikami. Podle kapitoly 51 Charty OSN mu to dává právo pomoci oběma republikám ve smyslu kolektivní obrany a sebeobrany. Vytvořila tak právní základ pro to, aby oběma republikám přišla na pomoc vojenskými prostředky.

ZIF: Nepomáhal však jen republikám, ale zaútočil na celou Ukrajinu.....

JB: Putin měl dvě možnosti: Za prvé, bojovat společně s ruskojazyčným obyvatelstvem Donbasu proti útočníkům, tj. ukrajinské armádě; za druhé, zaútočit na Ukrajinu na několika místech s cílem oslabit ukrajinské vojenské schopnosti. Putin si také spočítal, že ať udělá cokoli, sankce budou gradovat. Proto se jistě rozhodl pro maximální variantu, i když je třeba jasně říci, že Putin nikdy nemluvil o tom, že by chtěl ovládnout Ukrajinu. Jeho cíl je jasný: demilitarizace a denacifikace.

ZIF: Jaké je pozadí tohoto cíle?

JB: Demilitarizace je pochopitelná, protože Ukrajina soustředila celou armádu na jihu mezi Donbasem a Krymem. To znamená, že rychlou operací by mohl vojáky obklíčit. Velká část ukrajinské armády je v rozsáhlém obklíčení v oblasti Donbasu, Mariupolu a Záporoží. Rusové armádu obklíčili, a tím ji neutralizovali. Zbývá denacifikace. Když Rusové něco takového řeknou, obvykle to není pouhý výmysl. Existují silné formace pravicových radikálů. Kromě ukrajinské armády, která je velmi nespolehlivá, se od roku 2014 rozšířily silné polovojenské síly, včetně například známého pluku Azov. Je jich však mnohem více. Těchto skupin, které jsou pod ukrajinským velením, je velmi mnoho, ale netvoří je pouze Ukrajinci. Azovský pluk je složen z 19 národností, včetně Francouzů, dokonce i Švýcarů atd. Je to cizinecká legie. Jedná se o cizineckou legii. Podle agentury Reuters mají tyto krajně pravicové skupiny dohromady asi 100 000 bojovníků.

ZIF: Proč existuje tolik polovojenských organizací?

JB: Na přelomu let 2015/2016 jsem byl v rámci NATO na Ukrajině. Ukrajina měla velký problém, měla příliš málo vojáků, protože ukrajinská armáda má jeden z

nejvyšších počtů sebevražd. Nejvíce úmrtí zde bylo způsobeno sebevraždami a problémy s alkoholem. Měla problémy s hledáním rekrutů. Byl jsem požádán, abych tam pomohl, protože mám zkušenosti z OSN. V této souvislosti jsem byl několikrát na Ukrajině. Hlavním bodem bylo, že armáda neměla žádnou důvěryhodnost mezi obyvatelstvem a ani vojenskou důvěryhodnost. Ukrajina proto stále více podporovala a rozšiřovala polovojenské síly. Jedná se o fanatiky se silným pravicovým extremismem.

ZIF: Odkud se bere pravicový extremismus?

JB: Vznik se datuje do 30. let 20. století. Po extrémních letech hladomoru se zformoval odpor proti sovětské moci. Aby mohl Stalin financovat modernizaci SSSR, zabavil úrodu a vyvolal tak nebývalý hladomor. Tuto politiku prováděla NKVD, předchůdkyně KGB [sovětská tajná služba]. NKVD byla teritoriálně organizovaná a na Ukrajině zastávalo vysoké velitelské funkce mnoho Židů. To vše se promíchalo: nenávisť ke komunistům, nenávisť k Rusům a nenávisť k Židům. Z tohoto období pocházejí první krajně pravicové skupiny, které existují dodnes. Během druhé světové války Němci potřebovali tyto pravicové extremisty, jako byla OUN Stepana Bandery, Ukrajinská povstalecká armáda a další, aby je mohli využít jako partyzány proti Sovětům. Vojska 3. říše byla tehdy vnímána jako osvoboditelé; například 2. tanková divize SS "Das Reich", která v roce 1943 osvobodila Charkov od Sovětů, je na Ukrajině dodnes uctívána. Geografickým centrem krajně pravicového odboje byl Lvov, dnešní Lvov, který leží v Haliči. Tento region měl dokonce vlastní 14. divizi SS tankových granátníků "Galicia", divizi SS složenou výhradně z Ukrajinců.

ZIF: OUN vznikla během druhé světové války a přežila sovětské období?

JB: Po druhé světové válce byl nepřítelem stále Sovětský svaz. Sovětskému svazu se nepodařilo tato protisovětská hnutí zcela eliminovat. USA, Francie a Velká Británie si uvědomily, že OUN může být užitečná, a podpořily ji v boji proti Sovětskému svazu sabotážemi a zbraněmi. Až do počátku 60. let byly tyto organizace podporovány ze Západu. Zejména prostřednictvím společností Operations Aerodynamic, Valuable, Minos, Capacho a dalších. Od té doby na Ukrajině vždy existovaly síly s úzkými vazbami na Západ a NATO. V současnosti je to slabost ukrajinské armády, která vede k tomu, že se lidé uchylují k těmto fanatickým skupinám. Nazývat je neonacisty mi nepřipadá úplně správné. Sympatizují s myšlenkami, mají insignie, ale nemají politickou doktrínu ani politický plán.

ZIF: Po roce 2014 byly sjednány dvě dohody o uklidnění situace na Ukrajině. Jaký význam mají tyto dohody v kontextu současného sporu?

JB: Ano, to je důležité pochopit, protože **neplnění těchto dvou dohod v podstatě vedlo k válce**. Od roku 2014 by mělo existovat řešení konfliktu, dohoda z Minsku. V září 2014 bylo zřejmé, že ukrajinská armáda válčí velmi špatně, přestože jí radilo NATO. Neustále docházelo k poruchám. Proto musela v září 2014 přistoupit na Minskou dohodu I. Jednalo se o smlouvu mezi ukrajinskou vládou a zástupci dvou samozvaných republik Doněcké a Luganské s evropskými a ruskými garanty.

ZIF: Jak došlo k založení těchto dvou republik?

JB: Abychom to pochopili, musíme se vrátit trochu do historie. Na podzim 2013 chtěla EU uzavřít s Ukrajinou obchodní a hospodářskou dohodu. EU nabídla Ukrajině záruku rozvoje s dotacemi, s vývozem a dovozem atd. Ukrajinské orgány o dohodu stály. Ukrajinské orgány chtěly dohodu uzavřít. Nebylo to však bez problémů, protože ukrajinský průmysl a zemědělství se kvalitou a výrobky orientovaly na Rusko. Ukrajinci vyvíjeli motory pro ruská letadla, nikoli pro evropská nebo americká.

Průmysl se obecně orientoval na Východ, nikoli na Západ. Co se týče kvality, je pro Ukrajinu obtížné konkurovat evropskému trhu. Proto chtěly úřady spolupracovat s EU a zároveň udržovat hospodářské vztahy s Ruskem.

ZIF: Bylo by to možné?

JB: Rusko nemělo s plány Ukrajiny žádný problém. Rusko si však chtělo zachovat hospodářské vztahy s Ukrajinou. Proto navrhla vytvořit dvě dohody s třístrannou pracovní skupinou: jednu mezi Ukrajinou a EU a jednu mezi Ukrajinou a Ruskem. Cílem bylo pokrýt zájmy všech stran. Byla to Evropská unie v osobě Barrosa, kdo požadoval, aby si Ukrajina vybrala mezi Ruskem a EU. Ukrajina poté požádala o lhůtu na rozmyšlenou a o přerušení celého procesu. Poté EU a USA nehrály poctivou hru.

ZIF: Proč?

JB: Západní tisk přinesl titulek: "Rusko vyvíjí nátlak na Ukrajinu, aby zabránilo uzavření smlouvy s EU". To bylo špatně. Ukrajinská vláda stále projevuje zájem o smlouvu s EU, ale chce více času na rozmyšlenou a pečlivé prozkoumání řešení této složité situace. To ale tisk v Evropě neříká. Druhý den se na kyjevském Majdanu objevili pravicoví extremisté ze západu země. To, co se tam odehrávalo se souhlasem a podporou Západu, je hrůzné. Ale to je nad rámec tohoto rozhovoru.

ZIF: Co se stalo po svržení demokraticky zvoleného prezidenta Janukovyče?

JB: Nová prozatímní vláda, vzešlá z nacionalistické krajní pravice, okamžitě jako svůj první oficiální akt změnila zákon o úředním jazyce na Ukrajině. To také dokazuje, že tento převrat neměl nic společného s demokracií; povstání zorganizovali nacionalisté, a to zastánci tvrdé linie. Tato změna zákona vyvolala v ruskojazyčných oblastech bouři. Velké demonstrace proti jazykovému zákonu se konaly ve všech městech na jihu země, v Oděse, v Mariupolu, v Doněcku, v Lugansku, na Krymu atd. Ukrajinské úřady na to reagovaly velmi masivně a brutálně za použití armády. V krátké době byly vyhlášeny autonomní republiky v Oděse, Charkově, Dněpropetrovsku, Lugansku, Doněcku a dalších. Bojovalo se v nich nesmírně brutálně. Zůstaly dvě, Doněck a Lugansk, které se prohlásily za autonomní republiky.

ZIF: Jak legitimizovaly svůj status?

JB: V květnu 2014 uspořádali referendum. Chtěli autonomii, a to je velmi, velmi důležité. Když se podíváte na média posledních měsíců, vždy mluví o separatistech. Ale to je už osm let naprostá lež. Vždy mluvili o separatistech, což je naprosto nepravdivé, protože v referendu se vždy jasně a jednoznačně hovořilo o autonomii v rámci Ukrajiny, chtěli takříkajíc švýcarské řešení. Proto se osamostatnily a požádaly Rusko o uznání republik, ale ruská vláda pod Putinovým vedením to odmítla.

ZIF: Nesouvisí s tím i vývoj na Krymu?

JB: Lidé zapomínají, že Krym se prohlásil za nezávislý dříve, než se Ukrajina osamostatnila. V lednu 1991, ještě za vlády Sovětského svazu, se na Krymu konalo referendum o připojení k Moskvě a nikoliv ke Kyjevu. Stala se tak autonomní sovětskou socialistickou republikou. Ukrajina uspořádala referendum o pouhých šest měsíců později, v srpnu 1991. V té době se Krym nepovažoval za součást Ukrajiny. Ukrajina to však nepřijala. Mezi lety 1991 a 2014 probíhala mezi oběma subjekty neustálá přetahovaná. Krym měl vlastní ústavu s vlastními orgány. V roce 1995 Ukrajina na základě Budapešťského memoranda svrhla krymskou vládu pomocí speciálních jednotek a prohlásila její ústavu za neplatnou. O tom se však nikdy nemluví, protože by to stavělo dnešní vývoj do zcela jiného světla.

ZIF: Co chtěli obyvatelé Krymu?

JB: Ve skutečnosti se vždy považovali za nezávislé. Od roku 1995 byl Krym spravován na základě dekretu z Kyjeva. To bylo v naprostém rozporu s referendem z roku 1991 a vysvětluje to, proč Krym uspořádal další referendum v roce 2014 poté, co se na Ukrajině po nezákonném převratu dostala k moci nová ultranacionalistická vláda, která byla zcela protiruská. Výsledek byl velmi podobný jako před 30 lety. Po referendu se Krym zeptal, zda se může připojit k Ruské federaci. Krym nedobýlo Rusko, ale obyvatelstvo zmocnilo úřady, aby požádaly Rusko o přijetí. V roce 1997 byla také uzavřena dohoda o přátelství mezi Ruskem a Ukrajinou, v níž Ukrajina zaručila kulturní rozmanitost menšin v zemi. Když byla v únoru 2014 zakázána ruština, jednalo se o porušení této smlouvy.

ZIF: Nyní je jasné, že pokud toto všechno nevíte, riskujete, že situaci vyhodnotíte špatně.

JB: Zpět k Minské dohodě. Kromě Ukrajiny a autonomních republik byly přítomny také garanční mocnosti, například Německo a Francie na straně Ukrajiny a Rusko na straně republik. Německo, Francie a Rusko tak učinily jako zástupci OBSE. EU se na tom nepodílela, byla to čistě záležitost OBSE. Bezprostředně po uzavření dohody Minsk I zahájila Ukrajina protiteroristickou operaci proti oběma autonomním republikám. Vláda tedy dohodu zcela ignorovala a tuto operaci provedla. U Debalceva však opět došlo k totální porážce ukrajinské armády. Byl to debakl.

ZIF: Proběhlo to také s podporou NATO?

JB: Ano, a je třeba se ptát, co tam vlastně dělali vojenští poradci NATO, protože ozbrojené síly republik ukrajinskou armádu zcela porazily. To vedlo k druhé dohodě Minsk II, která byla podepsána v únoru 2015. Sloužila jako základ pro rezoluci Rady bezpečnosti OSN. Tato dohoda je tedy podle mezinárodního práva závazná: musí být provedena.

ZIF: Byla tato situace monitorována i ze strany OSN?

JB: Nikdo se o to nestaral a kromě Ruska nikdo nepožadoval dodržování dohody Minsk II. Najednou se mluvilo jen o normandském formátu. To je však zcela nepodstatné. Stalo se tak při oslavách Dne D v červnu 2014. Pozváni byli váleční veteráni, hlavy států spojenců, ale i Německa, Ukrajiny a představitelé dalších států. V normandském formátu byly zastoupeny pouze hlavy států, autonomní republiky tam samozřejmě nejsou. Ukrajina nechce mluvit s představiteli Luganska a Doněcka. Ale pokud se podíváte na minské dohody, musí existovat dohoda mezi ukrajinskou vládou a republikami, aby bylo možné upravit ukrajinskou ústavu. To je proces, který probíhá uvnitř země, ale ukrajinská vláda si to nepřála.

ZIF: Dohodu však podepsali i Ukrajinci...

JB: ... ano, ale Ukrajina vždy chtěla svalit vinu za problém na Rusko. Ukrajinci tvrdili, že Rusko zaútočilo na Ukrajinu, a proto došlo k těmto problémům. Ale to bylo jasné, šlo o vnitřní problém. Od roku 2014 pozorovatelé OBSE nikdy neviděli žádné ruské vojenské jednotky. V obou dohodách je jasně uvedeno: Řešení je třeba hledat uvnitř Ukrajiny. Jde o určitou autonomii v rámci země a tu může vyřešit pouze Ukrajina. S Ruskem to nemá nic společného.

(osobní poznámka: k tomuto bych měl silné výhrady)

ZIF: K tomu potřebujeme stanovenou úpravu ústavy.

JB: Ano, přesně tak, ale to se ještě nestalo. Ukrajina neudělala ani krok. Členové Rady bezpečnosti OSN také nic neudělali, naopak. Situace se vůbec nezlepšila.

ZIF: Jak se zachovalo Rusko?

JB: Postoj Ruska byl vždy stejný. Chtěla, aby se minské dohody plnily. Po dobu osmi let tento postoj nezměnila. Během těchto osmi let samozřejmě docházelo k různým narušením hranic, dělostřelecké palbě atd., ale Rusko nikdy dohodu nezpochybnilo.

ZIF: Jak Ukrajina postupovala?

JB: Ukrajina přijala zákon na začátku července loňského roku (2021). Byl to zákon, který říkal, že lidé mají různá práva v závislosti na svém původu. Velmi to připomíná norimberské rasové zákony z roku 1935. Všechna práva mají jen skuteční Ukrajinci, všichni ostatní mají jen omezená práva. V reakci na to Putin napsal článek, v němž vysvětluje historický původ Ukrajiny. Kritizoval rozlišování mezi Ukrajinci a Rusy atd. Svůj článek napsal v reakci na tento zákon. V Evropě si to však lidé vyložili tak, že neuznává Ukrajinu jako stát. Byl to článek, který měl ospravedlnit možnou anexi Ukrajiny. Na Západě tomu všemu věří, i když nikdo neví, proč Putin článek napsal ani co v něm skutečně stojí. Je zřejmé, že cílem Západu bylo vykreslit Putinův obraz co nejnegativněji. Článek jsem si přečetl, dává to smysl.

ZIF: Neočekávali by Rusové, že se k tomu také postaví?

JB: Na Ukrajině je samozřejmě mnoho Rusů. Musel něco udělat. Nebylo by správné vůči lidem (ale ani z hlediska mezinárodního práva, s odpovědností chránit), kdyby to mlčky přijali. Všechny tyto drobné detaily jsou naprosto nezbytné, jinak nepochopíte, o co jde. Jedině tak lze klasifikovat Putinovo chování a je vidět, že válku nevyprovokoval čím dál víc. Nedokážu říct, zda je Putin dobrý nebo špatný. Ale způsob, jakým je na Západě posuzován, je špatný.

ZIF: Co si myslíte o reakci Švýcarska o minulém víkendu?

JB: Je to hrozné, je to katastrofa. Rusko sestavilo seznam 48 "nepřátelských států" a představte si, že je na něm i Švýcarsko. To je nyní skutečně zlomový okamžik, za který si však Švýcarsko může samo. Švýcarsko bylo vždy "mužem uprostřed". Vedli jsme dialog se všemi státy a měli jsme odvahu stát uprostřed. Kolem sankcí panuje hysterie. Rusko je na tuto situaci velmi dobře připraveno, bude jí trpět, ale je na ni připraveno. Princip sankcí je však zcela chybný. Sankce dnes nahradily funkci diplomacie. To se projevilo ve Venezuele, na Kubě, v Iráku, v Íránu atd. Státy neudělaly nic, ale jejich politika se USA nelíbí. To je jejich chyba. Když jsem viděl, že zakázali účast handicapovaných sportovců na paraolympiádě, opravdu jsem neměl slov. To je tak nedostatečné. Zasáhne to jednotlivce, je to prostě zlé. Patří do stejné kategorie, když francouzský ministr zahraničí říká, že ruský lid by měl trpět sankcemi. Kdokoli něco takového řekne, nemá pro mě žádnou čest. Na rozpoutání války není nic pozitivního, ale reagovat takto je prostě hanebné.

ZIF: Jak se díváte na to, že lidé vycházejí do ulic proti válce na Ukrajině?

JB: Samozřejmě se ptám: v čem je válka proti Ukrajině horší než válka proti Iráku, Jemenu, Sýrii nebo Libyi? Zde, jak víme, nebyly žádné sankce proti agresorovi, USA, ani proti těm, kdo dodali zbraně, které byly použity proti civilnímu obyvatelstvu. Ptám se sám sebe: kdo dělá demonstrace pro Jemen? Kdo demonstroval za Libyi, kdo za Afghánistán? Člověk neví, proč byly USA v Afghánistánu. Ze zpravodajských zdrojů vím, že nikdy neexistovaly žádné důkazy o tom, že by se Afghánistán nebo Usáma bin Ládín podíleli na útocích z 11. září 2001, ale přesto se v Afghánistánu válčilo.

ZIF: Proč?

JB: 12. září 2001, den po útocích, se USA rozhodly pro odvetu a bombardovaly Afghánistán. Náčelník generálního štábu amerického letectva uvedl, že v Afghánistánu není dostatek cílů. Ministr obrany na to reagoval slovy: "Pokud

nebudeme mít v Afghánistánu dostatek cílů, budeme bombardovat Irák." To jsem si nevymyslel, existují zdroje, dokumenty a lidé, kteří tam byli. Taková je realita, ale propaganda a manipulace nás přitahují na "správnou" stranu.

ZIF: Pokud mohu po tomto rozhovoru shrnout, z vašich odpovědí vyplynulo, že Západ už dlouho přilévá olej do ohně a znovu a znovu provokuje Rusko. Tyto provokace jsou však v našich médiích reflektovány jen zřídka, ale Putinovy odpovědi jsou jen částečně nebo zfalšované, aby se udržel obraz válečného štváče a monstra.

JB: Můj dědeček byl Francouz, byl vojákem v první světové válce a často mi o ní vyprávěl. A musím říci, že hysterie a manipulace, stejně jako nereflektované chování západních politiků mi to dnes velmi připomíná, a to mě opravdu velmi znepokojuje. Když vidím, jak naše neutrální země už není schopna zaujmout postoj nezávislý na EU a USA, stydím se. Potřebuje jasnou hlavu a fakta, která za celým vývojem stojí. Jedině tak může Švýcarsko provádět rozumnou mírovou politiku.
